

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računna se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmanova hiši „Gledališka stolba“.

Upravnništvo naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 20. aprila.

Y. — Lansko leto je izšla v Milanu italijanska brezimna brošura pod naslovom: La Russia sotterranca (podzemeljska Rusija).

Pravijo, da jo je spisal ruski emigrant, bivši Kijevski vseučilišni profesor Lavrov, ki zdaj v Genèvi živi. On je moral Rusijo zapustiti, ker je bil tudi zapleten v zaroto nihilistov.

Pozneje je mnogo revolucionarnega napisal in bil tako rekoč pripoznan kakor jeden načelnikov ruskih teroristov. Zaradi tega je ta brošura vzbudila veliko senzacijo in mišljenje, da se bo Bog ve kaj iz nje poizvedelo. Isto tako je bilo občinstvo v svojih pričakovanjih prevarjeno, ko je jedenkrat prebralo te izjave nihilističnega pisatelja. On nam pripoveduje stvari, ki so že sploh znane in pripoveduje, da je skrajni oddelek ruskih revolucionarjev zbran pod zastavo terorizma.

Parola teroristov je, da brez sile in orožja ni upati, da bi Rusija prišla katerikrat do svobodomiselnih odnošajev. Pripoveduje, kar je že tudi znano, da je to šolo ustanovil vsemu svetu znani prekucijski junak Mihael Bakunin, ki je pred nekaterimi leti umrl. Bakunin, ki se je 1848. l. bavil v Saksoniji na barikadah draždanskih, je prvi, ki je v svet postavil znani anarhistični paradokson, da je največja nesreča za človeštvo to, da so si ljudje v glavo ucepili misel, da je k srečnemu življenju država neobhodno potrebna. Bakunin pravi nadalje, da morajo ljudje, ako se hočejo sedanjemu bednemu stanju še katerikrat izviti, s tem pričeti, da razrušijo države. Iz tega načela idoč, proizvaja on potem vso svojo socijalno teorijo, vsled katere je tudi pozneje v vodstvu internacionale ravno zdaj umrlega Marksa kmalu izpodrinil. Brošura pripoveduje, da je še le Bakunin ruske teroriste uredil tako po priliki, kakor so bili nekaj italijanski „Carbonari“ organizovani. Razdeljeni so v več odsekov, katerih

ima vsak svojega načelnika, ki pa ni nobenemu navadnih členov niti po imenu niti po osebi znan. Vsakdo, ki je po srečki ali po načelniku za ta ali oni posel odbran, se ga mora lotiti pod pretnjo smrtne kazni. Povelja dobivajo od načelnikov po listih, ki so s posebnimi, drugim ljudem neumljivimi tehničnimi izrazi pisani. Bakunin jim je dal povelje, da se morajo najpoprej s svojo propagando na ruskega mužika (kmeta) vreti in njega za to pridobiti, ker tam je za socijalno agitacijo najširje polje. Znano je, da se je osvobojenje kmetov le na polovico zvršilo, namreč kar se tiče prideljenja zemlje.

V severni Rusiji neso dobili kmetje pri tem deljenju skoro nobenih travnikov, v srednji in južni pa skoro nobenih gozdov in tudi jako malo travnikov. Poleg vsega tega mora pa siromašni „mužik“ največja državna bremena nositi in največ direktnih in indirektnih davkov plačevati. Torej je bil „mužik“ jako hvaležno polje za obdelovanje nihilistov. Ker ima pa ruski mužik neizmerno udanost do carja, katere še ni mogla do zdaj nobena revolucionarna propaganda omajati, morali so mu nihilisti lagati, da je car dober, da bi jim on rad podelil gozde in travnike, ali da so plemenitaši in činovniki tiisti hudi duhovi, ki vse to preprečijo; zaradi tega je treba ravno te najpoprej pobiti in uničiti.

Brošura hvali v tej zadevi posebno obešeno Perovsko, katero imenuje gracija ruskih nihilistov. Ona je bila v resnici jako lepa, vsestransko izobrazena in poleg tega sila energična in neumorno delujoča na prekucijskem polju. Ona je velikokrat prepotovala bregove reke Volge, na desnej in levej, in kmete poučevala in šuntala proti vladi in proti boljarstvu. Narobe pa govori pisec brošure o Vjeri Zasulič. On pravi, da je tako malo snažna in vabljava, da bi bilo najbolje jo postaviti v kako proso vrabce strašit.

Tu nam pade na um anekdota o starem bavarskem kralju Ludoviku I., očetu sedanjega kralja.

Ludovik I. bil je tudi pesnik in je par zvezkov svojih poetičnih proizvodov njega dni obelodanil. Ko so se 1848. l. povsod punti vneli, je rekel pokojni Saphyr kraju Ludoviku: „Veličanstvo, vi imate najboljše sredstvo razgnati vsako rabuko. Ako bi se začeli kjegod puntarji zbirati, pojte kar med nje, začnite jim brati svoje pesni in gotovo se bodo pri tej priliki precej na vse strani razkropili!“ Tudi ruska vlada bi lahko po mnenju pisca brošure Vjero Zasulič poslala mej mlade nihiliste, ako bi se ravno zbirali. Zagledavši lepoto Vjere Zasuličke, gotovo bi nemudoma na vse štiri vetrove zbežali.

Pisec brošure pa najbolj povzdiguje obešenega Željabova, katerega imenuje skozi in skozi genijalnega, za revolucijo kakor nalašč ustvarjenega in neizmerno energičnega in podjetnega junaka. Pravi, da bi car Aleksander II. še dan danes živel, ako ne bi bilo Perovske in Željabova.

Iz pravde, ki se je začela 9. t. m. v Peterburgu proti 17 zatoženim, mej katerimi je sedem žensk, se vidi, da ima pisec brošure prav, ako trdi, da ne bo revolucionarna propaganda izumrla, dokler ne bo Rusija prišla do svobodnih inštitucij.

Najznameniteji teroristi, ki zdaj na zatoženi klopi sedé, so: dr. Martinov, mornar Bulanov, lajtenant Buzevič, Zlatopolski, Štefanovič, Bogdanovič, Gračevski, ki je imenovan tretji dinamitni tehnik, o katerem je ranjka Perovska pri glavni obravnavi rekla, da je ložje najti iglo na dnu morja, nego tretjega tehnika teroristov.

Prvi tehnik je bil obešeni Kibalčič, ki je napravil bombe, s katerimi so cara Aleksandra II. usmrtili. Drugi tehnik je bil že tudi obešeni Isajev, in tretji Gračevski, katerega je zdaj policija zasačila. Imeli so ti teroristi bombice napolnjene z dinamitom, ki so se nosile okolu vrata, kakor niz biserov.

S temi so hoteli pri kronanji v Moskvi cara pozdraviti. Razun tega so imeli svoj oddelek za

LISTEK.

Stotnikova hoi.

(Roman A. S. Puškina, poslovenil —r.)

IV. Poglavlje.

Dvoboj.

(Dalje.)

Vrnil sem se k poveljniku in po navadi usel se k Mariji Ivanovni. Ivana Kuzmiča ni bilo doma; Vasiljisa Jegorovna je pa bila v kuhinji. Razgovarjala sva se poluglasno. Marija Ivanovna pokarala me je nežno, da sem napravil vsem tolik strah s svojim prepričanjem s Švabrinom.

— Malo je manjkalo, da nesem omedlela, rekla je, ko sem čula, da se mislita biti z meči. Kako čudni ste moški! — Za jedno besedo, ki bi jo pač pozabili, predno bi minul teden, ste pripravljene žrtvovati ne le svoje življenje, temveč tudi svojo vest in srečo onih, kateri . . . A prepričana sem, da ti nesi začel prepira. Kriv je pač vsega Aleksej Ivanič.

— Po čemu tako sodite, Marija Ivanovna?

— Tako . . . on je zabavljivec! Jaz ne ljubim Alekseja Ivaniča. On je meni zopern; a čudno, vender bi ne marala, da bi njemu ne bila ušeč. To me je strašno vznemirilo.

— Kako vi mislite, Marija Ivanovna? Ali ste mu ušeč ali ne?

Marija Ivanovna je zarudela.

— Zdi se mi, rekla je, jaz mislim, da sem mu ušeč.

— Čemu se vam tako zdi?

— Ker me je snubil.

— Snubil, on je vas snubil? Kdaj pa?

— Lani, dva meseca poprej, kakor ste prišli vi.

— In vi ste mu odrekli?

— Da, Aleksej Ivanič je res prebrisan človek in iz dobre hiše; a če pomislim, da bi ga morala pri prvej poroki poljubiti vpričo vseh . . . nikakor ne! Za cel svet ne!

Besede Marije Ivanovne odprle so mi oči, in pojasnile mi marsikaj. Vedel sem zdaj, zakaj jo je vedno obrekoval Švabrin. Zapazil je pač najino pri-

jateljstvo, in prizadeval se je razložiti naju. Besede, ki so dale povod najinemu prepiru, zdele so se mi še gnusnejše, ko sem videl v njih mesto surovega in nepristojnega norčevanja dobro premišljeno obrekovanje. Želja kaznovati predrznega obrekovalca se je vedno bolj razvnela v meni, in le težko čakal sem priložnosti.

Ni bilo treba čakati dolgo. Drugi dan, ko sem pisal neke elegije in grizel pero, iskajoč ritme, potrkal je Švabrin pod mojim oknom. „Čemu odlazati?“ rekel mi je Švabrin: „za nama nikdo ne pazi. Pojdiva k reki. Tam naju nikdo ne bode motil.“ Odpravila sva se molče. Prišedši po strmej stezi navzdol k reki potegnila sva meče. Švabrin bil je bolj izurjen, jaz pa močnejši in predrznejši, in nonsieur Beaupré, ki je bil nekaj vojak, učil me je tudi v borenji, kar mi je zdaj prav prišlo. Švabrin ni pričakoval v meni tako nevarnega protivnika. Dolgo nesva prizadejala drug drugemu nikake poškodbe; na zadnje sem opazil, da pešajo Švabrinu moči, začel sem pritiskati v njega in porinil sem ga skoraj do reke. Kar zaslišim nekoga klicati me glasno po imenu. Pogledal sem nazaj, in zagledal

potne liste (pôse), kjer so teroristi dobivali tako izvrstno narejene legitimacije, da so najbolj prevejane policaje z njimi varali.

Imeli so tudi mej seboj oddelek, imenovan: društvo rudečega križa, katerega svrha je bila na vsak mogoči način priteči na pomoč ujetim ali prognanim teroristom.

Iz vseh njihovih izjav se pa vidi, da jim je jako malo mar za socialistično propagando mej ruskimi kmeti, nego da je šlo vse njihovo dejanje in nehanje na to, stresti neznosni carski despotizem.

Zdaj pred kronanjem je spet policija poslala dva tisoč sumnih oseb administrativnim potom v severno gubernijo na odmor, brez preiskovanja in brez sodbe; spet jih bodo od teh 17 zločincev nekoliko obesili, nekoliko pa v Sibirijo poslali, — ali s tem ne bo Rusija ozdravljena, niti nihilistična propaganda zatrta.

Kakor hidri ji bodo nove glave mahoma vzrasle, ako ji stare odsekajo. Tudi karbonare neso na tak način celih 40 let mogli nikjer v Italiji zatreti. Ko se je pa svobodna Italija zjedila, izginili so karbonari kakor kafre. Isto tako se bodo ruski nihilisti in teroristi takrat v zrak spremenili, kadar bo Rusija svojo sedanjo debelo policijsko kožo izvelila.

Naša najbolj vroča želja in želja vsakega pravega Slavjana je ta, da bi car Aleksander III, ki je sicer jako pošten in v resnici slovansk vladar, vsaj zdaj pri kronanju do tega spoznanja prišel.

Novo šolske stavbe.

×. Odkar je leta 1869 v veljavo stopila šolska postava s svojimi določili, koliko učencev da sme biti na jednega učitelja, ustanovilo se je na stotine novih šol ter tako vsemu ljudstvu odprla pot saj do najpotrebnejšega izobraženja. Z srčnim veseljem smo vsi, ki nam je mar za rastočo omiko mej narodom, videli in pozdravljali lepe napredke na šolskem polju; kajti ako hočemo Slovenci tekmovali s sosednjimi narodi, ne smemo zaostati v pouku ljudstva in skrbeti nam je, da bode vsacemu rojaku možno pridobiti si saj najpotrebnejše vednost, kolikor se jih uči v ljudskih šolah. In že zdaj po kratkih letih vidimo uspeh šolske organizacije. Število otrok, kateri ne obiskujejo šole, se vsako leto manjša, in skoraj utegne priti čas, da bode vsak Slovenec znal brati in pisati. V marsikatero kmetško hišo, v kateri še nedavno ni bilo videti nobene slovenskega časopisa, nobene knjige, ker jih nikdo v hiši ni brati znal, dohajajo zdaj knjige in časniki ter se pridno beró. Ljubezen do šolstva je nekako moderna postala, in vsi faktorji, dežele, občine in posamičniki so radi doprinali vsakojake žrtve, da povzdignejo šolstvo in pripravijo potrebna učila. In to bilo je res vse hvale vredno.

A kakor se pri vsaki stvari, kadar se je po prime človeški duh, rado pretirava, tako tudi pri šolstvu. Ne glede na različnosti krajev, ne da bi

se oziralo na različne narodne potrebe, celo ne glede na velike razlike mej kmetiskim in mestnim prebivalstvom, skušalo se je šolstvo povsod po jednacem stroji organizovati. Vsled tega je v mnogih krajih na mesto prejšnje prijaznosti stopila antipatija do šol in postajala če dalje huja, zlasti ker so se občinam nakladala neprimerna bremena za vzdrževanje šol.

Najhuje zadete pa so bile tiste občine, ki so morale staviti nova šolska poslopja. Kjer poprej ni bilo šole, trebalo je zanjo, ko se je ustanovila, pripraviti potrebne prostore; pa tudi ondu, kjer so že poprej šole imeli, se je navadno pokazalo, da obstoječi prostori neso bili pripravni, da so bili pretensni, sobe prenizke itd. In zgodilo se je le pregostokrat, da so šolske oblasti zahtevale od občin poprav in zidanja tam, kjer bi se dalo še lahko brez tega nekaj let shajati. Zlasti iz početka so šolski nadzorniki tudi v tem se hoteli skazati, da so našli napake v šolskih poslopih, okrajni in deželni šolski sveti pa so le preradi poslušali in potem občine z dobro in hudo besedo tako dolgo nadrževali, dokler se neso udale in sklenile zidati si nova poslopja. Pa da bi se pri tem bilo saj ravnalo po neobhodnih potrebah in po denarnih močeh šolskih občin!

Šolska postava je določevala, da na vsacih 80 otrok mora biti jeden učitelj in jedna šolska soba. Pri številjenji učencev so se šteli vsi ušolani otroci, če prav vsi šole ne obiskujejo ter se skoraj ni razločka delalo mej mesti in šolami na deželi. V kmetiskih občinah so se zidala velikanska šolska poslopja, dasi občine neso imele nobenega kapitala in nobenih prihodkov, nego iz priklad na davke. Mnoge občine so si morale po 50% do 100% nakladati in ne le za jedno leto, ampak za celo vrsto let, da vrnejo izposojeni kapital in pokrijejo obresti. Znana nam je revna fara Makole na Štajerskem, kjer se je pred 12 leti zidala taka velikanska šola, ki je stala, kakor se pravi in je verjetno, 28.000 gl. in še dandanes morajo občine, ki so si v prvih letih po 100% nakladale, plačevati letne anuitete hranilnici, ki jim je tačas bila posodila denar. Kmetje so vsled prenapetih priklad zaporedoma prišli na kant, kmetška posestva pa tako ob ceno, da se v slučajih eksekutivne dražbe že težko kak kupec najde.

Sploh so šolske oblasti na Štajerskem še do najnovejšega časa z ustanovljenjem novih šol in ukazi, da se morajo šolska poslopja povekšati ali nova postaviti, dostikrat presegle meje potrebnosti in zmožnosti. Ravno zdaj se nam poroča iz neke prav revne občine na Slovenskem Štajerskem, katero šolske oblasti že več let silijo, da bi zidala novo šolo, dasi tega ni treba niti z ozirom na sedanje šolske prostore, ki so popolnem prilični, niti na število učencev. V omenjeni fari — Jurklošter v laškem okraji — je jednorazredna šola. Šolska soba je v gradu in, odkar je bila v ta namen po-

pravljena s precejšnjimi troški, za šolo v vsacem oziru pripravna, proti jugu ležeč, tedaj zmirom dovolj svetla, zidovje subo.

Vse to je priznal celjski okrajni zdravnik. A okrajni šolski svet laški je vsled predloga šolskega nadzornika Ambrožiča na jedenkrat krajnemu šolskemu svetu v Jurkloštu ukazal, da mora predložiti načrt za novo šolsko poslopje, ker baje sedanji prostori neso pripravni za šolo in bi z ozirom na število učencev se moral odpreti še jeden razred. Krajni šolski svet se je temu ustavljal, dokazavši, da zadostuje jeden razred tem bolj, ker je večina otrok te fare ušolanih v druge šole, ki so v isti občini že odprte, ali se bodo kmalu po ukazu okrajnega šolskega sveta odprle. Novo zidanje bi občino stalo kacih 6000 gl., katerih bi po vremenskih neizgodah prizadeti občani nikakor ne mogli plačati. Vsi ugovori so bili zaman in predsednik krajnega šolskega sveta je od g. predsednika laškega okrajnega šolskega sveta, g. c. kr. glavarja Haas-a v Celji, bil obsojen v globo, ker ni predložil načrta za zidanje.

Deželni šolski svet v Gradci pritrjuje gosp. Haas-u in sili občino, da mora vsekako zidati šolo. Stvar leži zdaj pri naučnem ministerstvu, katero bo menda z ozirom na šolsko novelo obvarovala občino od materialnega propada, v katerega bi se pogreznila, ako obvelja ukaz okrajnega šolskega sveta.

Iz tega slučaja se pa tudi jasno vidi, kako važno je za Slovence, da dobijo svoje ljudi v okrajne šolske svete. Ko bi na Laškem okrajni šolski svet bil v večini naroden, gotovo bi se ravnal po dejanskih razmerah in raji potrpel še nekoliko časa, kakor pa občinam nakladal neznosljiva bremena.

Šolska novela, katera se ravno zdaj obravnava v deželnem zboru, bo tudi zategadelj dobro došla, ker bo ustanovila marsikatero nepotrebno zidanje šolskih poslopij ter poprave omejila na najnujnejše potrebe. Kaj pomaga občini najkrasnejša šolska palača, ako je vsled postavljenja cela občina prišla na kant!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani: 20 aprila.

Letošnje delegacije se bodo sklicale najbrž meseca oktobra. Tako se je baje sklenilo v ministerskem sovetu ob navzočnosti ogrskega premiera Tisze na Dunaji. Oba parlamenta, cistitvanski in ogrski bosta morala tedaj, predno se razideta, voliti svoje zastopnike v delegacije.

V sredo govorila sta v državnem zboru oba generalna govornika šolske debate in sicer profesor Ed. Suess za levico in pl. Pflügl za desnico. Suess je, kakor znano, izvrsten govornik; pri tej priliki je pa še posebno potrudil se, a vendar ima njegov govor le momentanen uspeh, kakor da bi bil namenjen le za trenutek, da slepi, brez pravega jedra in z mnogim pretiravanjem. Tako je dejal mej drugim koncem govora, da se bode pri

Ogenj me je prešinil. „Mila, dobra Marija Ivanovna,“ rekel sem jej: „bodi moja žena in osreči me.“ Ona je pa rekla: „Radi Boga pomirite se,“ in umaknila je svoji roki. „Vi še neste iz nevarnosti: rana utegnila bi se še odpreti. Varujte se že zaradi mene.“ To izgovorivši je odšla in pustila me v navdušenosti. Sreča me je vsega prerodila. Ona bo moja! ona me ljubi! Ta misel napolnjevala je moje srce.

Od tega časa bilo mi je vsako uro bolje. Zdravil me je polkovni ranocelnik, ker družega zdravnik v trdnjavi ni bilo, in slava Bogu, mož ni preveč modroval. Mladost in moja krepka narava pospešili sta moje ozdravljenje. Vsa poveljnikova družina mi je stregla. Marija Ivanovna ni šla od mene. Se ve da sem jej pri prvej priložnosti nadaljeval svoje pretrgano zagotovljenje ljubezni, in ona poslušala me je pazljivo. Brez vseh okolnostij priznala je, da me ima presrčno rada, in da bodo njeni roditelji veseli njene sreče. „A pomisli dobro,“ pristavila je, „če se ne bodo ustavljali tvoji roditelji.“

(Dalje prih.)

Saveljiča k meni teči po strmem bregu Ta trenutek dobim močen sunljaj v prsi pod desno ramo; padel sem, in izgubil zavest.]

V. Poglavlje.

Ljubezen.

Ko sem se zopet zavedel, nesem pomnil in umel, kaj se je bilo z menoj zgodilo. Ležal sem v tujej sobi in čutil veliko slabost. Pred menoj stal je Saveljič z lučjo v roci. Nekdo je skrbno odvijal obveze, s katerimi so bile obvezane moje prsi in moja rama. Počasi povrnil se mi je spomin. Spomnil sem se svojega dvoboja, in sodil sem, da sem bil ranjen. Ta trenutek zaškripala so vrata. „Kaj, kakšen je?“ zašepetal je glas, od katerega sem se kar stresel. — „Zmirom jednak“, odgovoril je Saveljič, in vzdihnil: „še zmirom se nič ne zave, zdaj je že peti dan.“ Hotel sem se obrniti, pa nesem se mogel. „Kje sem? Kdo je tukaj?“ vprašal sem napejajoč vse svoje moči. Marija Ivanovna stopila je k mojej postelji in priklonila se čez mene. „Kaj, kako se počutite?“ rekla je. — „Slava Bogu,“ odgovoril sem s slabim glasom. „Ali ste vi Marija Ivanovna?”

Povejte mi“ Jaz nesem bil v stanu govoriti dalje in utihnil sem. Saveljič je zavpil od samega veselja. Radost videla se mu je na obrazu. „Zavedel se je, zavedel se je,“ ponavljal je. „Slava tebi, gospod Bog! No, dragi moj, Peter Andrejič, kak strah si mi napravil! To ni kar si bodi, peti dan! . . .“ Marija Ivanovna pretrgala je njegov govor. „Ne govori mnogo ž njim, Saveljič,“ rekla je: „on je še slab.“ Šla je ven in tibo priprla duri. Čudne misli rojile so mi po glavi. Bil sem tedaj pri poveljniku, in Marija Ivanovna mi je stregla. Rad bi bil več reči povprašal Saveljiča, a ta je zmajal z glavo in zamašil ušesa. Od jeze zaprl sem oči in hitro zaspal.

Ko sem se prebudil, poklical sem Saveljiča, a mesto njega zagledal sem pred seboj Marijo Ivanovno; njen angeljski glas me je pozdravljala. Jaz ne morem izraziti sladkih čutov, ki so me navdajali ta trenutek. Prijel sem njeno roko in pritisnil jo na ustna, in solze rahločutnosti so me polile. Maša mi ni izmaknila roke . . . in pritisnile so se kar njena ustna mojega lica, in začutil sem njen gorek in svež poljub.

glasovanji o šolske noveli v zbornici storila meja mej zapadno in vzhodno Evropo. Pač ne bode noben pameten človek trdil, da zato Avstrija zapade orientalske neomikanosti, ako jeden ali drugi žid-orientalec ne bode mogel postati šolski vodja. Generalni govornik desnice Pflügl označuje najprvo težavo, s katerimi se imajo boriti otroci pri obiskovanju šole; na to opisuje množične stroške za ljudske šole. Skrb za vsakdanji kruh je prva, potem naj se skrbi za izobrazbo duha. V prvi vrsti imajo stariši pravico, odločiti odgojo svojih otrok. Vsak pa, naj si bode katoličan, protestant ali pa žid, bode želel, da se njegovi otroci odgojijo v bogaboječnosti. Iz tega stališča ni kar nič dvojbe, da mora biti šola konfesionalna. Govornik poudarja dalje, da rezultati nove šole ne stojé v pravem razmerju z velikimi troški, ter kaže na cvetočo umetnost in slikarstvo za časa renaissance, ki se je vzgojevala z idejami katoličanstva. Govornik pravi, da ne pomenja nobenega nazadnjaštva, ako se šola postavi na konfesionalni temelj; zato je priporočila vzprejem šolske novele. — Z ozirom na to, da želita poročevalca Lienbacher in Beer dlje časa govoriti, se je seja prelozila na četrtek, v katerej je bil s 174 proti 163 glasom vzprejet prehod v specialno debato.

Vnanje države.

O **tripel-alijanci** piše pariški korespondent v „Times“, zajemajoč, kakor trdi, iz zanesljivega vira, da so se dogovori mej Berlinom, Dunajem in Rimom pričeli že meseca junija l. 1882 ter meseca novembra doveli do tripel-note. Ta spomenica ima v sebi popolno mejsebojno jamstvo za sedanjo posest zemlje teh treh zavezniških držav, katera se obvežejo k dejanskemu vzajemnemu delovanju proti kateremu koli napadu. Razven tega garantuje pogodba mejsebojno obdržanje odnosnih pomorskih pravic. Po tem takem bi bila omenjena nota prava pravcata pogodba s teritorialnimi garancijami in defenzivnega značaja. Vse obravnave da so se vršile mej temi vlastmi ob enem času.

Knez **bolgarski** Aleksander dospel je s svojim bratom princem Ludovikom Battenberškim in ministrom Vulko vicem predvečerajšnjim v Carigrad. Vozl se je na avizo-ladiji „Izzedin“, na katerej je vibrala bolgarska zastava. V palači, ki je zanj pripravljena, vzprijeli se ga turški funkcionarji pozdravivši ga v imenu sultanovem. Na to je vzprejemal knez tuje diplomate ter je bil popoldne pri sultanu v svečanem avdicijem. Pozneje je obiskal knez ministre Visoke Porte. — Iz Aten podal se bode bolgarski knez na svoj dom v Nemčijo, od koder bode začetkom maja potoval v Moskvo k slavnostim kronanja.

V vzhodnej **Rumeliji**, v okrajih goratega Rhodope je 18 vasij, ki ne spadajo v področje guvernerja Aleko-paše, nego stoje pod turškim varstvom. Dve iz teh vasij pa so prosile guvernerja vzhodne Rumelije, da ju vzame v svoje varstvo in anektira; zbog tega pa so se izpostavile neprestanim preganjanjem od strani veljakov onih 16 turških vasij. Ta preganjanja postala so tako silna, da je Aleko paša bil primoran Porto telegrafično prositi za naredbe, s kojimi bi se konec storil tem neznosnim razmeram. Ako se to ne zgodi, bode moral poslati svojih vojakov v varstvo omenjenih vasij, katere je dolžan braniti pred napadi sosedov; odgovornost za vse posledice pripisuje potem Porti.

V **angleške** zbornici poslancev izjavil je državni podtajnik, lord Fritzmurice, začetkom tedna, da je angleška vlada z berlinskimi signatarnimi vlastmi pričela obravnave glede brzega urejenja tri buta bolgarskega in onega dela turškega državnega dolga, kateri so prevzeli nase Črnogora, Srbija in Grecija.

Dopisi.

Iz Unca 18. aprila. [Izv. dop.] G. E. Kramar, učitelj kmetijstva, razveselil nas je pretečeno nedeljo s svojim jeznatim govorom o kmetijstvu. Poslušalcev zbralo se je le kacic 40, samih posestnikov in gospodarjev, vsi drugi neso se upali priti, ker jim je bilo povedano, da g. Kramarju ni ljubo, ako vsi od kraja pridejo samo iz radovednosti, kar bi ga motilo v predavanju. Pridejo naj torej le posestniki — in to je uzrok, da se jih je tako pičlo število sešlo. Zastopana bila je vrla Planina in pa prijazna Cerknica.

Gospod učitelj jame najprvo govoriti o kmetijstvu sploh in reče, da je ono še na jako nizkej stopinji; da se je pa vender le začelo malo na bolje obračati, kajti ljudje spoznavajo, da se bode morala stara metoda izboljšati in da se morajo novih praktičnih načel poprijeti, ako hočejo z uspehom

kmetovati, samo želiti bi bilo še, da bi slavna vlada kmetijstvo zdatneje podpirala. Živinoreja bi se izboljšala, ako se upelje samo jedno pleme in si posamične soseske preskrbe s posredovanjem kmetijske družbe dobre plemenske bibe. Preskrbela naj bi se potrebna, zdrava voda, kajti voda je tudi krma. Napravijo naj se torej potrebni vodnjaki (kali) za živino napajati, ker taki kali bili bi v tem kraju jako potrebni, ker ni tekoče vode in le v lokvah in mlakužah mora si uboga žival potrebne vode iskati. Jako potreben bil bi tukaj tudi vodnjak za vso sosesko vkupe in sicer prvič zato, ker je pomanjkanje dobre pitne vode, a vsak posestnik si ne more napraviti svojega lastnega vodnjaka in drugič, ako bi požar nastal, ne moremo si prav čisto nič pomagati, akoravno imamo svojo lastno in še v dobrem stanu ohranjeno brizgalnico. — Lansko leto smo sicer prosili slavni deželni zbor k temu potrebni podpore, — a zaman, propali smo. Gospod inženir P. napravil nam je že obris in proračun, iz katerega posnamemo, da bi vodnjak in napeljava vode stalo kakih 1500 gld.

Dalje je g. Kramar govoril o hlevih, o katerih se je jako nepovoljno izrazil. Slabi so tukajšnji hlevi in živina mora bolehati na parkljih in pljučah; zato jih je treba najprvo izboljšati tako, da bode v njih čist zdrav zrak; napravijo naj se primerno velika okna in gnojnica naj se od hlevov odpelje. V izgled kazal nam je g. A. Jeršanovo posestvo. Da gospod Jeršan z umom in dlanom ravna, je istina, a on se tudi tretjega pomočka k izboljšanju svojega posestva ne ustraši, kateri je pa skoraj za vse nas druge glavno strašilo, in ta pripomoček so — novci.

Mah naj se po senožetih odpravlja s prahom živega apna; prav dobro bilo bi tudi, ako bi si posamezne soseske omislile brane za trebljenje mahu. Z živinskiu gnojem naj se gnoji le suhe travnike, močvirnih nikakor ne. Pri vsacem gospodarstvu naj se napravlja tudi mešan gnoj, kateri je prav dober travnikom, vrtom itd. Nekateri posestniki imajo krta za velicega sovražnika, a temu ni tako. Krta rije v zemlji in išče si v živež potrebnih žužkov, kateri so kmetovalcu jako škodljivi, zato nikarte preganjati te koristne živalice, — a le krtine prav pridno zagrebljajte! To vam bode doneslo obilnega dobička. — Žleti bilo bi tudi, da bi travniki skupaj bili, in da bi se preplitvo do zemlje ali celo v zemljo ne kosilo. Kosi naj se, predno je trava popolnem dozorela; ako se jo pusti popolnoma dozoreti, izgubi polovico svoje vrednosti. — Predenica pokonča detljo, ker naredi svoje korenike v njej, a ne v zemlji; odpravi se s prahom živega apna, s česlovino, najbolje in najgotovejše je pa, ako se zažge. Priporočila vredna so travna semena, kot mačji in lisičji rep, travulja. — Plugji ne smejo biti ne pretežki ne preneukretni, brazde raj se lepo obračajo, ne pa kakor je navadno, le v stran pritiskajo, a zemlje ne smejo nabirati; zato bomo prosili slavno vlado, da nam blagovolno nakupi nekoliko praktičnih plugov.

Ker so gozdi že precej izsekani, potrebno je, da se zopet z novega zasade, in prositi moramo slavno vlado za zdatno podporo. Gosp. Jeršan omenja tukaj, da bi dobro bilo, ako bi županije napravile zapisnike, v katerih naj bi se zabeležila imena vseh posestnikov in število sadik, katere bi vsakateri dobival. Gozdni čuvaj naj pa pazi in nadzoruje, da se kaj ne zanemarja. — Gospod Kramar je svoj obširni, a za poslušalce vender še prekratki govor končal z obljubo, da se kmalu vidimo v Planini. Tedaj na svidenje! P.

Iz Otoka 18. aprila. [Izv. dop.] Sinoči ob 11. uri nas je zvonjenje v Mošnjah in v Otoku vzbudilo iz spanja. Klic: Gorí, gorí, pri Volku v Spodnjem Otoku! je vse sosede hitro na noge spravilo. Na jedenkrat sta bili dve hiši v ognju. Nevarnost bila je za celo vas velika, ker so poslopja blizo vkupe in vsa s slamo pokrita. Posrečilo se je pa vender, da so ljudje, ki so res delali na vse pretege, moški na strehi tretje hiše, ki se je bila tudi že unela, ženske pa s tem, da so vodo nosile, ogenj pretrgali in da ni bilo večje nesreče. Prihitela je

tudi naglo Radovljiška in Begunjska požarna straža, ki sta se obe hrabro obnašali in še marsikaj obvarovali. Izrečena hodi obema živahna pohvala!

Posebno junaško obnašali so se: Janez Muhovec, cestni čuvaj; Andrej Zupan, kovač; Andrej Brejc; Janez Lotrič; Lorenc Pristavec; Janez Pristavec in Podvinski hlapec France.

Pogorelo je dvema posestnikoma razen živine vse. Tretjemu so „cimper“ zrušili, da se je ogenj pretrgal. Žalibog ni bil nobeden zavarovan. Kdo je bil te nesreče kriv, se ne vé.

Da bi ta nesreča ljudi spametovala, da bi se zavarovali proti ognju!

Domače stvari.

— (Deputacija mestnega zastoparstva nove meškega), obstoječa iz g. župana Kmetiča, g. podžupana dr. A. Poznika in odbornika g. Vrtačiča, izročila je danes g. deželnemu predsedniku And. Winklerju diplomo častnega meščanstva.

— (Sestanek volilcev.) Povodom mestnih volitev in mnogobrojne, nepriakovane udeležitve prišlo je včeraj zvečer lepo število volilcev v gostilno pri Tavčarji radovat se, da smo si čez toliko let zopet osvojili mestno hišo. Godba res ni bila posebno dovršena, a včeraj, ko je vsakdo bil malo bolj veselo razpoložen, donela nam je še dosti prijetno v uho, tako, da še danes premišljamo, ali bi res ne mogla biti boljša, če tudi manj glasna. Pevci peli so kakor vselej izborno, posebno registrirati treba „Domovino“, v katerej sta solo pela gospoda Meden in Pucihar, „Tičico“ itd. Tudi tej veselici primernih nagovorov ni manjkalo. Govorili in volilcem napijali so gg. dr. Zarnik, Šuklje, Hribar, dr. Tavčar, dr. Dolenc, Murnik, Lednik, dr. Pitamec. Razumeva se samo ob sebi, da so bili vsi govori navdušeno vzprijeti in da je vladalo ves večer neizkaljeno veselje.

— (Slovenski ženski pevski zbor.) Sinoči sešlo se je v čitalnični pevski sobi 16 gospij in gospodičin, da ustanove ženski pevski zbor, ki smo ga že dolgo pogrešali. Upati je, da pridobé še več miloglasnih Slovenk ter da nas osrečijo kmalu s svojim petjem, kajti, kakor rečeno, v Ljubljani pogrešamo že dolgo slovenskih pevk.

— (V okrajni zastop Celjski) so voljeni naslednji narodnjaki: Žuža Karol, Vašič Konrad, Berks Hugon, Zanier Norbert, dr. Ipavic, Vošnjak Mihael, Kartin Franc, Kavčič Matija, dr. Srnc, Havzenbihler Janez, Lipuž Jože, Bračič Miha, Vizjak Miha, Stožir Franc, Širca Ernest ml., Jamnik Janez.

— (Krajčeve „Narodne biblioteke“) izšel je tretji snopič, obsegajoč „Kranjsko čbelico“ in v tej več Preširnovih pesnij, in balade in pesni „meji kranjskim ljudstvom pete“.

— (V Stonjcih) pod Ptujem uničil je požar 14 posestnikom hiše in vsa gospodarska poslopja. To je v kratkem 4. požar. Sedaj naj bi pa Stonjčani še šolo zidali za 5000 gld.?

— (Akademično društvo „Slovenija“ na Dunaji) napravi v soboto 21. t. m. svojo redno zborovo sejo s sledečim dnevnim redom: 1. Prečitavanje zapisnika. 2. Poročilo odborovo. 3. Poročilo revizorjev. 4. Volitev novega odbora. 5. Slučajnosti. Lokal: Kastner's Restaurant, I., Wipplingerstrasse 29. Začetek ob 8 uri zvečer. K obilnej udeležbi vabi odbor.

Cesarjevič Rudolfovo sadjerejsko društvo za Spodnji Štajer.

(Pri sv. Jurji ob južnej železnici.)

Društveni odbor je imel 14. t. m. svojo drugo sejo po ustanovljenju; te seje so se udeležili gosposdije: dr. Ipavic, zdravnik in župan Šentjurski kot predsednik, na dalje Fran Lenček, veleposestnik na Blanci, Fran Praunseis, usnar v Št. Jurji, Mihael Vizjak, posestnik in znan sadjerejec v Teharskej fari, Mihael Vošnjak, inženir v Celji, vitez Berks, graščak na Blagovni, Ivan Boštjančič, učitelj na Blanci in V. Jarc, učitelj pri Sv. Jurji.

Gospod ravnatelj dr. Ipavic prečita zapisnik zadnje odborove seje od 8. decembra m. l., kateri

se nespremenjen potrdi. Dalje razlaga, da je društvo obrnilo se mej drugim tudi do ministerstva poljedelstva za podporo, katera se je društvu tudi obljubila; društvo pa mora pri ministerstvu dokazati, da ima obilo udov in da je delavno. — Zato se tu obračamo na vse p. n. sadjerejce in prijatelje sadjereje, ter vse prave domoljube, kateri še tega neso storili, da prej ko prej svoj pristop naznanijo g. Fr. Praunseis-u, če tudi društveni donesek pozneje pri priložnosti g. blagajniku odrajtajo.

Za prvo glavno zborovanje se določi 20. dan majnika, to je nedelja popoldne ob 2. uri s sledečim obravnavalnim redom:

1. Poročilo g. ravnatelja, 2. poročilo g. blagajnika. 3. nastavljanje poverjenikov po raznih krajih, 4. o sadjereji bo prednašal g. Boštjančič iz Blance in 5. razni nasveti.

Po sestavi obravnavalnega reda prihodnjemu zboru pridejo na vrsto nasveti in želje odbornikov ali drugih udov, ki so jih ustno ali pisno objavili.

Od večih krajev se je izrekla želja, da bi si društvo že kar s početka osnovalo svoj organ — časnik za sadjerejo. Odbor razmotrava okoliščine društvene ter sklene, da se za zdaj ustanovljenje lastnega lista še odloži. Grajščak g. vitez Berks pravi, da bodo slovenski listi, kakor „Slov. Gospodar“ in „Slov. Narod“ gotovo toliko prijazni, da bodo sprejemali ne le poročila o društvenem delovanju, ampak tudi druge dobro pisane članke o zadevi sadjereje — dokler si društvo ne ustanovi svoj list. [Vsakako in radostno. Ured.]

G. Mihael Vošnjak nasvetuje, da naj se tukajšnjemu društvenemu vrtu nastavi stalen vrtnar. — Tudi ta nasvet se nekoliko spremeni, namreč, društvo si za tekoče leto ne vzame stalnega vrtnarja, pač pa se g. ravnatelj pooblasti, da si sme vrtnarja najeti, kedar ga potrebuje in kolikor časa ga potrebuje — ker ga po prijaznosti nekega gospoda lahko dobiti more.

G. Vošnjak nasvetuje dalje, da naj se ravnateljstvo obrne s prošnjo za podporo društvu na vse okrajne zastope, na vse posojilnice in privatne posamne rodoljube; to se je se vé da sprejelo.

G. dr. Ipavic predlaga nekega pomologa (sadjerejca), da bi ga prihodnji občni zbor volil častnim udom; isto tako predlaga grajščak g. vitez Berks nekega gospoda, da bi ga društvo pri prihodnjem zboru imenovalo častnim članom.

Sklene se, ta dva nasveta občnemu zboru 20. maja t. l. predložiti.

G. Fr. Lenček želi, da bi odborove seje bile vsak drugi mesec, kar se je tudi sprejelo.

G. Mihael Vizjak želi, da bi se naj o društvenem delovanju bolj pogosto v „Slovenskem Gospodarju“ poročalo in g. vitez Berks še dostavlja, da naj se tudi o odborovih sejah poroča, kar je važnega; tudi to se sprejme in se bo željam ustrezalo, kolikor se tiče poročevalca.

Po g. dr. Ipavičevem nasvetu se bo društvo naročilo na „Illustrierte Flora“; in po nasvetu g. viteza Berksa društvo kot član pristopi k „Oesterreichischer Pomologenverein“.

Ker društvo, — ki še leto ne obstoji — nema svojih drevesc dosta (ima jih kake tri tisoč), da bi moglo tolikim željam gledé oddaje in razpošljanja drevesc, divjakov in požlahtnenih ustrezati, kolikor je dobilo društvo prošenj in naročil, se sklene, da si društvo takoj naroči 20 tisoč divjakov, kateri se potem deloma posade, deloma prošnjikom razdele. — Drevesca so se že naročila.

Posvetovalo se je tudi o ustanovljenji podružnic na raznih krajih, o napravi društvenih vrtov itd. Morda se bo o tem oziru po željah občnega zbora kaj ukrenilo.

Dasi društvo že veliko udov šteje, vendar se še pogrešajo mnogi domoljubi. Da bo društvo živahno napredovalo in svoje delovanje kolikor moč vsestransko uspešno razširjalo, treba je vsestranske udeležbe. — V družbi je moč; torej le v družbo brez odlaganja!

Valentin Jarc,
tajnik.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 20. aprila. Wiener-Zeitung: S cesarskim patentom razpuščen je deželni zbor gališki in zaukazano, da se takoj razpišejo nove volitve.

Pariz 19. aprila. Finančni minister predložil je v zbornici načrt zakona, da se renta od 5% zniža na 4 1/2%. Vest, da je predsednik Grevy zbolel, je neistinita. Grevy predsedoval je ministerskemu svetu in šel dlje časa na sprehod. —

Minister notranjih zadev predložil je načrt o udušenju javnih pojavov s kričanjem ali s puntarskimi emblemi.

Carigrad 19. aprila. Libanonska konferenca odložena, prihodnja seja nedoločena.

Varšava 19. aprila. Nemiri mej dijaki trajajo še dalje. Nad 200 izključenih, katerim je bil ustov v vseučilišče zabranjen, stali so ves dan v tolpah okolu in so se razšli še le na večer, ko so policija, žandarji in konjiki zavzeli krakovsko predmestje in bližnje ulice.

Tujci:

19. aprila.

Pri **Slong**: Gosenblatt iz Grada. — Dr. Pitamitz iz Postojne. — Čikri z Dunaja. — Kačič iz Kamnika. — Perzl iz Dolviza.

Pri **Mallé**: Bischof z Dunaja. — Prochaska iz Prage. — Guttman z Dunaja. — Fritsch iz Augsburga. — Prem z Dunaja.

Pri **bavarskem dvoru**: Bregant iz Selc. — Golmajer iz Moravč.

Meteorološko poročilo.

A. V Ljubljani:

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Moškina v min.
16. aprila	7. zjutraj	736-65 mm.	+ 0-1°C	brezv.	jas.	0-00 mm.
	2. pop.	735-34 mm.	+ 15-6°C	m. jz.	obl.	dežja.
	9. zvečer	736-76 mm.	+ 9-3°C	sl. zah.	d. jas.	
17. aprila	7. zjutraj	738-10 mm.	+ 7-0°C	sl. sev.	obl.	0-00 mm.
	2. pop.	737-14 mm.	+ 18-0°C	z. jz.	d. jas.	dežja.
	9. zvečer	737-68 mm.	+ 10-0°C	sl. jz.	d. jas.	
18. aprila	7. zjutraj	738-96 mm.	+ 6-6°C	sl. zah.	obl.	0-00 mm.
	2. pop.	735-82 mm.	+ 18-4°C	z. jz.	d. jas.	dežja.
	9. zvečer	735-78 mm.	+ 10-9°C	sl. bur.	jas.	
19. aprila	7. zjutraj	734-47 mm.	+ 4-6°C	z. jz.	jas.	0-00 mm.
	2. pop.	736-44 mm.	+ 18-8°C	m. jz.	jas.	dežja.
	9. zvečer	731-47 mm.	+ 12-2°C	z. jz.	obl.	

B. V Avstriji sploh:

Zračni pritisk je ostal v primeri s pretečenimi dnevi skoro nespremenjen; razdelitev je bila še vedno precej enakomerna; razloček mej maksimum in minimum za spoznanje večji. Temperatura se je znatno vzdignila ter postala sem pa tja že nadnormalna; sicer je bila pa precej ekstremna; razloček mej jutrom in popoldnem velik. Vetrovi so postali slabotnejši, sicer so bili pa še vedno zelo spremenljivi in ni nobeden izrečno nadvladoval. Nebo je bilo sicer še vedno precej spremenljivo, vendar je bilo še največkrat popolnoma jasno. Vreme stanovitno in suho.

Dunajska borza

dné 20. aprila.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78 gld.	35	kr.
Srebrna renta	78	90	"
Zlata renta	98	15	"
5% marcna renta	93	10	"
Akcije narodne banke	835	—	"
Kreditne akcije	313	60	"
London	119	80	"
Srebro	—	—	"
Napol.	9	50	"
C. kr. cekini	5	65	"
Nemske marke	58	55	"
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	119	50
Državne srečke iz l. 1864	100	167	75
4% avstr. zlata renta, davka prosta	98	15	"
Ogrska zlata renta 6%	120	25	"
" " 4%	89	95	"
" " papirna renta 5%	87	90	"
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103	—	"
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	113	75
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	117	75	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	100	60	"
Pr. or. oblig. Ferdinandove sev. železnice	104	75	"
Kreditne srečke	100 gld.	173	75
Rudolfove srečke	10	19	50
Akcije anglo-avstr. banke	120	116	—
Tramway-društ. velj.	170 gld. a. v.	224	50

„Pesnj venec“

za glasovir uredil Viktor Parma.

V založbi podpisanega izšlo je s tem naslovom novo delo tega priljubljenega skladatelja, čigar ime je že znano po prijetnih skladbah Milica-polka in Jour-fixe-koračnica.

Cena 90 kr., po pošti 95 kr.

(250—3)

Iv. Giontini v Ljubljani.

Za znižano ustopnino

samo 10 kr. za osebo

ostane vsled mnogobrojnega obiskovanja velika

historična izložba voščenih kipov,

obstoječa iz več ko 100 nadživotnih figur, nepreklicljivo še do prihodnje nedelje, 22. aprila, v dvoranih prejšnjega strelišča odprta.

Na novo postavljeno:

Marija Stuart in Elizabeta.

Odprto je ob nedeljah od 9. ure zjutraj do 9. ure zvečer; ob delavnikih od 2. ure popoldne do 9. ure zvečer. Ustopnina 10 kr., vojaki in otroci plačajo na pol.

(246—4)

L. Veltée.

Eksekutivni odbor za dekoracije

odprl je z dnem 16. aprila svojo pisarno na Kongresnem trgu v Lavrenčičevj hiši št. 12

pri tem prva vra'a na levo, začasno uradovaje od 10. do 12. ure dopoldne, kjer daje gg. obrtnikom na njihovo željo pojasnila o dekorativnih delih, ki se imajo izvršiti povodom prihoda Nj. Veličanstva presvetlega cesarja.

Eksekutivni odbor za dekoracije,

v dan 16. aprila 1883.

(248—2)

Št. 2126.

(240—2)

Razpis službe.

V deželnej prisilnej delalnici v Ljubljani izpraznjena je služba upravnika s plačo letnih 1200 gld., z naravnim stanovanjem, z užtkom odstotkov od fabriškega zaslužka in s pravico do 4 v pokojnino neštevnih petletnic po 100 gld.

Prositelji za to službo naj svoje prošnje z dokazili o svojej starosti, stanu, oziroma številu otrok, o dovršenih študijah, slučajno o posebnih sposobnostih, o dosedanjem službovanju in o znanju jezikov — po svojej službenej poti

do 15. maja 1883

deželnemu odboru kranjskemu pošljejo.

Od deželnega odbora kranjskega,

v Ljubljani, dné 13. aprila 1883.

Deželni glavar: Thurn.

JOŽE RIBIČ,

Stari trg št. 34 v Ljubljani,

prodaje (219—3)

muzikalno orodje

vsake vrste

- Piccola na 4 zmeti ali zaklopnice 4 gld., na 6 zmeti 6 gld.
- Flavta na 4 zmeti 5 gld., na 6 zmeti 6 gld., na 8 zmeti 10 gld., na 10 zmeti 14 gld.
- Dis-Es-klarinet na 5 zmeti 6 gld., na 8 zmeti 8 gld., na 10 zmeti 12 gld., na 12 zmeti 16 gld.
- C-klarinet na 6 zmeti 6 gld., na 8 zmeti 10 gld.
- B-klarinet na 6 zmeti 7 gld., na 8 zmeti 10 gld., na 10 zmeti 16 gld.
- Poštni rog 3krat zavit 2 gld., 4krat zavit 2 gld. 50 kr.
- Požarni rog male vrste 5 gld., velike vrste 6 gld.
- Vojaska trompeta 6 gld.
- G-ali F-trompeta z mašino 12 gld.; z mašino na valjček 20 gld.
- C-flügelhorn 12 gld.; z mašino na valjček 20 gld.
- B-waldhorn z mašino 18 gld.; z mašino na valjček 24 gld.
- Bas-flügelhorn 25 gld.; z mašino na valjček 36 gld.
- 3/4 bombardon F 34 gld.; 1/4 bombardon F 40 gld.
- Gosli po 3, 4, 5, 6, 10, 15, 20 gld.
- Lok za gosli po 80 kr., 1 gld., 1 gld. 50 kr., 2 gld. do 2 gld. 50 kr.
- Kitare po 5, 6, 8 gld.; kitare z mašino po 12 gld.
- Citre z 31 strunami po 10, 12, 15 do 20 gld.
- Citre palisandrove po 25, 30, 40 do 50 gld.
- Mali boben po 15, 20 gld.
- Veliki boben 20, 30 gld.
- Pokrivače po 12, 16 do 20 gld.
- Harmonike po 2, 3, 4, 5, 6 do 8 gld.; z 2 vrstami po 12 do 16 gld.; s 3 vrstami po 20 do 25 gld.
- Strune za gosli, bas, citre, kitare, čelo in tamburico.

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.